Maluczkie Stadko

Jezus jest naszym Pasterzem

„Pan jest pasterzem moim, niczego mi nie braknie” — Psalm 23:1.

Jeden z najpiękniejszych obrazów Wieku Ewangelii znajduje się w opisie Dawida dotyczącym jego relacji z Bogiem jako jednej z Bożych owiec. Dawid szczegółowo opisuje swoje całkowite poddanie się Niebiańskiemu Ojcu w tym sześciowierszowym opisie tego, jak dobry pasterz chroni swoje owce. Na swoim przykładzie ukazuje właściwą drogę dla swoich żydowskich braci, aby oddali się Bogu i odnaleźli w Nim swoje schronienie i siłę.

Psalm 22 szczegółowo opisuje ostatnie doświadczenia „baranka zabitego od założenia świata”. Słowa Dawida proroczo opisują wiele rzeczywistych wydarzeń, jakie Jezus przeżył podczas swoich ostatnich dni i godzin. Psalm 22 potwierdził wiele wydarzeń, nad którymi Jezus nie miał kontroli. Jezus znalazł pocieszenie w przekonaniu, że jego Ojciec Niebieski uznał i przyjął jego ofiarę.

Jezus, jako Baranek, znosił karanie opisane w Psalmie 22, aby Kościół Wieku Ewangelii, Maluczkie Stadko, mogło cieszyć się pokojem i spokojem opisanym w Psalmie 23. Artykuł w następnym numerze „The Herald” dostarczy dalszych szczegółów na temat Psalmów 22, 23 i 24. Na razie chcielibyśmy zastanowić się nad tym, w jaki sposób Psalm 23 jest obrazem Maluczkiego Stadka owiec, które odpoczywa w czasie niepokojów Wieku Ewangelii.

Werset pierwszy

„Pan jest pasterzem moim, niczego mi nie braknie”. Kościół Wieku Ewangelii jest prowadzony przez Jezusa jako swojego Pasterza, dlatego nie pragnie niczego ponad to, co zapewnia Pasterz. Doczesne pragnienia ustępują miejsca **duchowej tęsknocie** za Pasterzem, który zna każdą potrzebę i dobrowolnie zapewnia bezpieczeństwo i pokój (Jan 10:14, 28-29).

Werset drugi

„Na niwach zielonych pasie mnie. Nad wody spokojne prowadzi mnie”. Kościół Wieku Ewangelii cieszy się **duchowym dobrobytem i obfitością**, z dala od sporów i światowych ambicji. Bóg obiecał, że Jego słudzy będą jeść, a inni będą głodni, Jego słudzy będą pić, a inni będą spragnieni (Izaj. 65:13). Spokojne wody prawdy są głębokie i orzeźwiające dla owiec Kościoła Wieku Ewangelii. Dostarczają one pocieszenia, którego światowe umysły nie są w stanie pojąć. Poprzez Jezusa Bóg za darmo oferuje coś o ogromnej wartości. Jako nasz Dobry Pasterz, Jezus jest Bożym narzędziem, które dostarcza wodę prawdy wszystkim spragnionym (Izaj. 55:1-2).

Werset trzeci

„Duszę moją pokrzepia. Wiedzie mnie ścieżkami sprawiedliwości ze względu na imię swoje”. Usprawiedliwienie przez krew Baranka **przywraca** Kościół Wieku Ewangelii do relacji z Bogiem i uwalnia od potępienia grzechu Adama. Gdy uwierzymy w Jego drogocenną krew usprawiedliwienia, Jezus nakreśla nam wąską ścieżkę sprawiedliwości poprzez swoje słowa i czyny. Pokazuje nam uświęcenie i honor, które można znaleźć w rezygnacji ze światowych ambicji, wzięciu krzyża ofiary i naśladowaniu Go w wypełnianiu dzieła naszego Ojca Niebieskiego (Mat. 16:24). Jest to droga sprawiedliwości prowadząca do doskonalenia świętych, do służby w Wieku Ewangelii i budowania Ciała Chrystusowego (Efezj. 4:12-13).

Werset czwarty

„Choćbym nawet szedł ciemną doliną, zła się nie ulęknę, boś Ty ze mną, laska twoja i kij twój mnie pocieszają”. Podobnie jak Jezus, nasze trudne doświadczenia życiowe wzmacniają naszą **duchową determinację**, gdy opieramy się na narzędziach naszego usprawiedliwienia (wierze i prawdzie) oraz rozwijamy duchową dojrzałość. Kiedy przechodzimy przez doliny, czujemy się bezbronni, tak jakbyśmy znajdowali się poniżej szczytów Bożej ochrony. Jednak Apostoł Piotr jest dla nas żywym i potężnym przykładem w świadectwie swojego życia. Przekazuje on cenny obraz ognistych prób, które są naturalne dla naszej żywej ofiary, którą złożyliśmy na ołtarzu (1 Piotra 4:12-14). Rózga Pasterza nas koryguje, a Jego laska powstrzymuje nas przed zwracaniem się ku światu w poszukiwaniu pomocy.

Werset piąty

„Zastawiasz przede mną stół wobec nieprzyjaciół moich, namaszczasz oliwą głowę moją, kielich mój przelewa się”. Jezus **karmi** Kościół Wieku Ewangelii duchowym pokarmem, który jest niewidoczny dla światowych umysłów. Jezus wzmacnia naszą duchową determinację, karmiąc nas. Dostarcza nam pokarmu w odpowiednim czasie, abyśmy mogli ćwiczyć nasz du-

chowy umysł i w ten sposób uzyskać siłę do walki z naszymi wrogami (Mat. 24:45). Od nas zależy, czy pozostaniemy mądrymi pannami, a nasze serca wciąż będą napełnione świętym duchem poświęcenia (Mat. 25:1-13). Tak jak pasterz namaszcza głowę owcy oliwą, aby odstraszyć szkodniki od jej uszu i nosa, tak my jesteśmy namaszczeni świętym duchem poświęcenia, który chroni nasze duchowe zmysły zrozumienia i rozróżniania przed obrażeniami wyrządzanymi przez ryk naszego przeciwnika (1 Piotra 5:8-9). Nasz kielich radości i smutku pełen jest poczucia zagrożenia życia przykrościami ze strony Szatana, ale możemy je przezwyciężyć radością płynącą z mocy modlitwy i mocy Bożej.

Werset szósty

„Dobroć i łaska towarzyszyć mi będą przez wszystkie dni życia mego. I zamieszkam w domu Pana przez długie dni”. Dawid odczuwał, że Boża dobroć **towarzyszy** mu nawet wtedy, gdy nie był w stanie dostrzec jej przed sobą (Psalm 36:7,10; 40:11; 51:1). Podobnie jak w przypadku Dawida, postęp w wierze wymaga od Kościoła Wieku Ewangelii spojrzenia wstecz i dostrzeżenia dobroci oraz miłosierdzia Boga, które podążają za nimi i prowadzą ich naprzód przez wszystkie doświadczenia, zarówno wzloty, jak i upadki. Ich poświęcenie polega na przebywaniu w domu Bożym, gdzie mają stać się świątynią Pana, miejscem zamieszkania świętego ducha Bożego na zawsze (Jana 14:2,23).

Psalm 23 opisuje oazę dla Kościoła Wieku Ewangelii – miejsce duchowego orzeźwienia oraz poznania i odczuwania Bożej miłości, do którego światowi ludzie nie mogą się zbliżyć. Idźmy naprzód w wierze i trzymajmy się Bożych obietnic dotyczących pokarmu, bezpieczeństwa, ochrony i podtrzymującej mocy dla nas samych i naszych bliskich.

Todd Alexander